

USNESENÍ

Krajský soud v Praze jako soud odvolací projednal ve veřejném zasedání konaném dne 4. března 2021 odvolání obžalovaného V [redacted] H [redacted] narozeného [redacted] podané proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. listopadu 2020, číslo jednací 14 T 87/2020-843, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný V [redacted] H [redacted] uznán vinným v bodě 1) zločinem pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1, 2 trestního zákoníku, a pod body 2), 3) a 4) zločiny znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku. Shora uvedených trestných činů se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil tím, že v bodě 1.) v přesně nezjištěné době na [redacted] v [redacted] kde [redacted] nacházející se v ulici [redacted] ve dvou případech pohlavně zneužil [redacted] H [redacted] H [redacted] nar. [redacted] oblečeného v trenýrkách tím způsobem, že ho osahával na penisu a poté se pokoušel mu penis tzv. "honit", v bodě 2.) v přesně nezjištěné době [redacted] v [redacted] kde přespávali [redacted] v několika případech při usínání osahával J [redacted] M [redacted] nar. [redacted] tím způsobem, že mu sahal na zadek přes oblečení, kdy měl při tom zavřené oči a dělal, že spí, a dále v [redacted] když spal v [redacted] s ostatními dětmi pod širákem na karimatkách a přikrytý dekou, J [redacted] M [redacted] nar. [redacted] při usínání osahával a to tím způsobem, že měl na sobě deku a sahal mu na kolena a holeně, kdy při tom byl obžalovaný pod dekou svléknutý a masturboval, v bodě 3.) v měsíci [redacted] v [redacted] nacházející se v ulici [redacted] kde s [redacted] poškozeného M [redacted] K [redacted] nar. [redacted] osahával na intimních partiích, kdy poškozený při tom spal a ráno mu kamarádi řekli, že obžalovaný měl ruku pod jeho dekou a hýbal s ní v oblasti pasu, a dále koncem měsíce [redacted] kdy byly s [redacted] a spali na karimatce na verandě budovy, kdy byl přikrytý dekou a měl na sobě jen trenýrky, mu obžalovaný pod dekou osahával genitálie, přičemž měl zavřené oči a dělal, že spí, a v bodě 4.) v době od měsíce [redacted] do [redacted] v prostorách [redacted] nacházející se v ulici [redacted] kde s členy oddílu přespávali, přibližně ve třiceti případech poškozeného M [redacted] M [redacted] nar. [redacted] kdy spal jen v trenýrkách na karimatce a přikrytý dekou, po probuzení mu obžalovaný sahal na přirození a v pěti případech mu sahal i na konečník, kdy měl obžalovaný při tom zavřené oči a dělal, že spí a v jednom případě došlo k orálnímu uspokojování poškozeného. Za to byl odsouzen podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 3 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl dále obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu organizované práce s dětmi a mládeží ve výměře 5 let. Podle § 99 odst. 3, 4 trestního zákoníku bylo současně obžalovanému uloženo ochranné léčení psychiatrické sexuologické, a to ve formě ambulantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

2. Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání obžalovaný V. H. a napadá jím všechny jeho výroky. Opakuje svou obhajobu a zdůrazňuje, že veškerá obvinění popírá a necítí se být vinen za žádný z výše uvedených činů. Trvá na tom, že se žádný z výše uvedených skutků nikdy nestal, nebo se nikdy nestaly tak, jak jsou popsány v napadeném rozsudku. Důrazně odmítá, že by se měl dopustit jakéhokoliiv jednání, které je mu napadeným rozsudkem vytýkáno, či jakéhokoliiv, byť i vzdáleně toto jednání připomínajícího. V této souvislosti poukazuje na to, že nebyl nikdy předtím trestán, v žádném případě se ke svému synovi ani ostatním poškozeným nikdy nedopustil žádného nepřijatelného a nemravného chování a je přesvědčen o tom, že okolnosti popsány v napadeném rozsudku jsou pouhými výplody bujné fantazie. Pro každý případ dále uvádí, že se žádného z výše uvedených skutku nikdy nedopustil úmyslně. Dle jeho mínění totiž mohlo dojít ve všech případech k nedorozumění a následně k zveličení a překroucení všech událostí, které ve finále znamenali jeho obvinění a nepravomocné odsouzení za skutky, kterých se nikdy nedopustil. Poukazuje v této souvislosti na skutečnost, že žádný z poškozených se při hlavním líčení nevyjádřil tak, že by se cítil být opravdu poškozeným. Všichni v podstatě uvedli, že k něčemu podobnému mohlo dojít, ale ve většině si nic přesně nepamatovali. Většina svědectví byla z doslechu a z velké části spekulativní. Oproti výpovědím poškozených a dalších svědků obžaloby stojí desítky dalších výpovědí, které byly provedeny v přípravné fázi trestního řízení a ze kterých vyplynulo, že po mnoho let pracoval jako [redacted] bez sebemenších potíží a jakýchkoliiv incidentů. Tyto důkazy soud prvního stupně dostatečně nezhodnotil, a nezabýval se ani tím, že je velice zvláštní, že za celou historii, kdy pracoval s dětmi, je tato skupinka kamarádů jedinými údajnými poškozenými. Tato skutečnost podle jeho názoru opět poukazuje na významné pochybnosti ohledně jeho viny a současně i na nevěrohodnost svědeckých výpovědí svědků navržených obžalobou. Má za to, že v rámci celého hlavního líčení nebyl obžalobou představen ani jeden přímý důkaz, který by svědčil o jeho vině. Soud prvního stupně vycházel pouze z nepřímých důkazů, které byly velice často spekulativní či z doslechu, dokonce svědectví poškozených byla z velké části pouze z doslechu i ve věcech, které se týkaly jich samotných. Svědci totiž často pouze uváděli skutečnosti o útoku na jejich osobu, které však měli zprostředkovaně od svých kamarádů. Tedy přijali tvrzení kamarádů za své a následně je na soudě interpretovali jako své vzpomínky. Jednotlivá svědectví poškozených a svědků navržených obžalobou jsou mimo jiné vůči sobě o rozporná a v podstatných detailech se liší, což také první sodu pominul, stejně jako to, že jejich výpovědi se částečně měnily i v průběhu trestního řízení. Naopak nebylo přihlédnuto k tomu, že pouze jeho výpověď je v podstatných detailech po celou dobu trestního řízení konstantní a zcela logická. Znovu opakuje, že obžaloba mimo výpovědi poškozených, které nelze považovat za věrohodné důkazy, nepředložila žádnou jinou věrohodnou svědeckou výpověď, která by obžalobu podpořila. Naproti tomu svědci obhajoby uvedli skutečnosti, které na obžalobu vrhají stín pochybností. Trvá na tom, že byl odsouzen pouze na základě často protichůdných svědeckých výpovědí, které v žádném případě neměly takovou důkazní sílu, aby mohl být nadevší pochybnost uznán vinným, jak se stalo. K svědecké výpovědi H. H. a jeho bývalé přítelkyně S. F. namítá, že se jedná o zcela nevěrohodné důkazy. K tomu uvádí, že svědecká výpověď H. H. je v nesouladu s tím, co uváděli ostatní svědci a pokud by se opravdu dopustil všech ostatních skutků, tak je zcela evidentní, že skutek, jak jej popsal, neodpovídá způsobu spáchání ostatních skutků. V souvislosti se svědkyní S. F. považuje za nutné dále uvést, že její výpověď je zcela nepoužitelná, neboť veškeré informace, které uvedla, měla z doslechu. V souvislosti s výpovědi svého syna H. pak nerozumí zejména tomu, z jakého důvodu jeho syn uvedl ve své výpovědi skutečnosti, které nejsou pravdivé. Tuto skutečnost si dokáže vysvětlit pouze tím, že je to pomsta ze strany syna, na kterého byl místy velice přísný, a měli spolu také neshody. K výpovědím ostatních svědků namítá, že tyto svými výpověďmi nejspíše chtěli pomoci svému kamarádovi. Jelikož odsouzen byl pouze na základě spekulací, když v hlavním líčení nebyl proveden žádný

objektivní důkaz, který by jeho vinu spolehlivě prokazoval, navrhuje odvolacímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a zprostil ho obžaloby v celém rozsahu.

3. Z podnětu podaného odvolání krajský soud jako soud odvolací přezkoumal v rozsahu § 254 odst. 1 trestního řádu zákonost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jím předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. K věci zaujal následující stanovisko:
4. Řízení, které předcházelo napadeným výrokům, netrpí žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na jejich správnost a zákonost, zejména nebyla porušena ustanovení zabezpečující objasnění věci a právo obhajoby obžalovaného. Soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, důkazy hodnotil způsobem stanoveným v § 2 odst. 6 trestního řádu a dospěl tak ke skutkovým zjištěním, o nichž nejsou důvodné pochybnosti. V odůvodnění napadeného rozsudku pak výstižně vyložil, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil a jak se vypořádal s argumenty obhajoby. Odvolací soud se s jeho závěry plně ztotožnil a v podrobnostech odkazuje na důvody napadeného rozsudku.
5. K námitkám podaného odvolání je třeba předně uvést, že není účelem rozhodnutí odvolacího soudu znovu se zabývat hodnocením provedených důkazů, neboť toto je výsadním právem nalézacího soudu, a pokud jeho úvahám, kterými se při hodnocení provedených důkazů řídil, nelze vytknout žádnou zjevnou nesprávnost či nelogičnost, tak jako v nyní posuzovaném případě, pak je nutno akceptovat závěry, k nimž tímto způsobem dospěl. Bylo nepochybně zjištěno, že obžalovaný V. H. byl v předmětné době vedoucím oddílu kam jako členové tohoto oddílu docházeli poškození a další ve věci slyšení svědci. Ze zpráv sice vyplývá, že v průběhu této doby nebyly k práci obžalovaného žádné připomínky, což ovšem nevylučuje, že vůči poškozeným H. H. J. M. M. K. a M. M. nejednal tak, jak to ve svých výpovědích popisovali. Námitky obžalovaného směřující do nevěrohodnosti usvědčujících výpovědí shora jmenovaných poškozených nejsou ani podle názoru odvolacího soudu důvodné. V tomto směru uplatněné námitky, které jsou zopakovány i v podaném odvolání, soud prvního stupně nepominul, a jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, také se s nimi dostatečně a přesvědčivě vypořádal. Právem poukázal nejen na to, že tyto důkazy v zásadních bodech vzájemně korespondují, ale zejména pak na skutečnost, že jsou v mnoha směrech podporovány dalšími důkazy, a to zejména výpověďmi svědků M. H. J. S. V. R. M. S. P. M. a dalších, jak jsou konstatovány v důvodech přezkoumávaného rozhodnutí. Tito svědci buď sami byli ze strany obžalovaného přímo sexuálně obtěžováni (např. svědek S., či při různých činnostech, např. spaní či střelbě lukem, osahávání (např. svědek J. J.)), nebo o takovém jednání obžalovaného slyšeli buď přímo od poškozené osoby či od dalších členů oddílu (např. svědek V. Š.). Soud prvního stupně pak také zcela logicky poukázal na okolnosti, které vysvětlují určité odlišnosti ve výpovědích poškozených, které zcela důvodně nepovažoval za takové významné rozpory, které by snižovaly věrohodnost usvědčujících výpovědí poškozených. Věrohodnost jimi uváděných údajů pak není snižována ani tím, že někteří ze slyšených svědků buď potvrzovali obhajobu obžalovaného, nebo vyloučili, že by se vůči nim obžalovaný jakožto choval jakkoliv nevhodně, neboť je zcela logické, pokud se obžalovaný navenek ke všem chlapcům choval slušně, že takovýto dojem na nezúčastněné osoby mohl budít. V této souvislosti lze připomenout i věk chlapců, kteří takto vypovídali (a který byl nižší, než věk poškozených), a poukázat lze i na výpověď svědkyně S. F. která hovořila o tom, jak H. byl zmatený a jak ho při podání trestního oznámení podporovala. Je totiž zcela logické, že poškození chlapci díky svému věku a malým životním zkušenostem nebyli schopni nastatou situaci sami vyřešit, zejména jednalo-li se o jednání jejich

(a v případě poškozeného H [redacted] i o otce), který byl pro ně autoritou a vzorem, přičemž celou řadu jiných aktivit s obžalovaným vnímali pozitivně, posléze se začali s prožitými událostmi svěřovat mezi sebou, a až následně se syn obžalovaného za podpory své přítelkyně obrátil na Policii ČR. K tomu pak lze ještě poukázat na prokázaný fakt, že obžalovaný při provádění projednávané činnosti většinou předstíral, že spí, což na jedné straně jistě také vzbuzovalo v poškozených zmatení, a na straně druhé to svědčí o tom, že obžalovaný si byl dobře vědom toho, že „dělá něco, co nesmí“. V neposlední řadě pak také soud prvního stupně nemohl pomínout závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, který také podporuje věrohodnost výpovědí poškozených, kteří se nacházeli právě v takovém věku, na který je také sexualita obžalovaného zaměřena. Nezbyvá tak nic jiného než opakovat, že úvahy obžalovaného týkající se účelovosti tvrzení poškozených jsou irelevantní, když ani ze spisového materiálu nevyplývá jediná okolnost vzbuzující takové podezření, zejména pak podezření, že motivem výpovědí poškozených J [redacted] M [redacted] M [redacted] K [redacted] a M [redacted] M [redacted] a dalších svědků byla snaha pomoci poškozenému H [redacted] H [redacted] pomstít se svému otci, jak je to také tvrzeno v podaném odvolání. Pokud by tomu tak skutečně bylo, zcela jistě by se syn obžalovaného na orgány činné v trestním řízení obrátil již dříve a nečekal by na „impuls“ od své přítelkyně. V tomto směru tak již není třeba ničeho dalšího dodávat k podrobnému a správnému odůvodnění napadeného rozsudku, neboť soud I. stupně se vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a řídil se správnými úvahami, se kterými se odvolací soud mohl plně ztotožnit.

6. Lze proto uzavřít, že samotná okolnost, že první soud nehodnotil důkazy způsobem, jehož se domáhá obžalovaný, v žádném případě nesvědčí o nestrannosti soudu, který naopak žádnou z významných skutečností důležitých pro posouzení věci nepřehlédl. O správnosti jeho skutkových zjištění tak nevznikly žádné důvodné pochybnosti. Správně zjištěné jednání obžalovaného pak také bylo příslušně právně posouzeno pod bodem 1) jako zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, a pod body 2), 3) a 4) jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku. Pokud jde o podrobné důvody použité právní kvalifikace, může i zde odvolací soud pro stručnost zcela odkázat na správné a vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí.
7. Dále byl přezkoumán výrok o trestu, ovšem ani ve vztahu k němu neshledal odvolací soud žádné pochybení, zejména ne pak takové, které by bylo v neprospěch obžalovaného. Uváží-li se, že obžalovanému byl ukládán trest za dva zločiny, u kterých je dána shodná trestní sazba 2 až 10 let, a že projednávaných deliktů se dopustil jako [redacted] vůči svým svěřencům (a synovi), a páchal je po delší dobu, spolu s přístupem, který obžalovaný k věci zaujal, je zjevné, že pokud mu byl soudem prvního stupně uložen ještě výchovný trest, a to podmíněný trest odnětí svobody vyměřený jen mírně nad samou dolní hranicí zákonné trestní sazby, že se jedná o potrestání spíše mírnější, když shora konstatované okolnosti by odůvodňovaly uložení již podstatně citelnějšího trestu. Zvoleným druhem trestu tak dal první soud více než dostatečně najevo, že vzal v úvahu všechny skutečnosti, které svědčily ve prospěch obžalovaného včetně toho, že dosud nebyl soudně trestán ani postižen pro přestupek. Za přiměřenou je pak nutno považovat i délku stanovené zkušební doby, která se důvodně nachází již na samé horní hranici zákonného rozpětí. Okresní soud pak nepochybil, pokud obžalovanému současně uložil i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu organizované práce s dětmi a mládeží, jehož uložení je odůvodněno zejména charakterem a zjištěnými okolnostmi projednávané trestné činnosti, a v souladu se zákonnými požadavky § 73 odst. 1 trestního zákoníku je i jeho výměra v trvání 5 roků, které také z pohledu podaného odvolání nelze ničeho vytknout. Uložený trest je tak zcela přiměřený, a proto ani v této části nebylo zákonného důvodu do napadeného rozsudku odvolacím soudem zasahovat.

8. Totéž pak lze konstatovat k výroku o uložení ochranného opatření, které má podklad ve výroku o vině včetně závěrů příslušného znaleckého zkoumání obžalovaného.
9. Odvolání obžalovaného tak nebylo shledáno důvodným, a proto odvolací soud postupoval podle § 256 trestního řádu a zamítl ho.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Jen je-li zde některý z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu, lze proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Dovolání mohou podat jednak nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu a obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje, a musí mít obsah uvedený v § 265f tr. řádu. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

Praha 4. března 2021

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D. , v. r.
předseda senátu